



סיפור פואד:

באו ואמרו שאני הייתי יחד עם יפה ועם הילדים ברחי 60 לקנות סמים. אני אפילו לא יודע איפה זה רחוב 60. בכלל גם לעשן אני לא ידעתי, והתחלתי רק לפני כשנה. יפה לימדה אותי לעשן. תאר לך, בגיל 36. בהתחלה, כשהייתי דורש שאברהם יפסיק להיות איתנו, או יפה היתה אומרת שהיא צריכה את אברהם כדי שישמור עליה. אני פוחדת להישאר כלילה לבד כשאתה הולך למשפחה שלך, היתה אומרת. בקשר להתאבדות, אני בכלל לא ידעתי על הכתונה שלהם. אם הייתי יודע, לא הייתי עוזב אותם. הייתי נשאר איתם. יצאנו אחרי הצהריים כדי לנסוע ליפו לך-אות סרט בקולנוע אביב. אבל בסוף לא הלכנו. יפה אמרה לי ללכת לילדים שלי, לראות מה נשמע בבית, והיא הלכה לילדים שלה, במוסד ביראליהו. נדברנו להיפגש ב-שעה 11 בסטיקיה של פרדס-כץ. אני באתי לשם, והם לא היו, או הלכתי ונכנסתי למיטה כדי לישון, ויפה באה ו-

כשבאנו הביתה מצאנו את הדוד פואד יושן. אמא שאלה אותו מדוע הוא לא בא, אז הוא לא השיב לה. היא שאלה אותו עוד הפעם אבל הוא לא ענה. אז בא שאול ש' עקב אחריו כל הזמן, והיו צעקות, ואז ה' דוד פואד הלך הביתה. אברהם אמר לשאול שיפסיק לצעוק ושיילך הביתה, והוא באמת הלך. לאחר שהסתלקו פואד ובנו שאול, השכר בה יפה את הילדות לישון - והיא ואבי-רהם ניסו לשים קץ לחייהם. לו לא היה עזרא לנדיאנו מגלה אותם, עם שחר, על הכביש ליד ביתם - ייתכן שהיו מצליחים בכך.



הגנים פואד

דוע הסכים גם אברהם להצטרף לניסיון ההתאבדות? האם באמת ניסה גם הוא להתאבד - או שאירע שם משהו אחר? האם החליט להתאבד לאחר שראה כי יפה התאבדה? ומדוע לא הצטרף להתאבדות הקולקטיבית גם פואד - הימים?

ושני רומיאו

אחר כך ב-12 כלילה, היא העירה אותי אמר רה לי שהיא חושבת שהבן שלי, שאול, ער מד בחוץ, יצאתי, אבל אף אחד לא היה. חזרתי ואמרת לי ששואל איננו. אז היא של ממש.

מפיהם של אברהם ויפה לא ניתן היה עדיין השבוע להציל דבר. ואילו סיפורו של פואד השאיר שאלות רבות ומורכבות, ללא מענה של ממש.

דייה: גרושה, ידיד מספר 1, ידיד מספר 2 - ושלוש ילדות קטנות שרואות ושומעות הכל.

התמונה הסתככה עוד יותר, כאשר נכנס לתוכה בנו בן 18 של פואד - שאול. שאול לא יכול היה לסבול את העובדה שכבוד המשפחה הולך ונרמס. הוא החל מאיים על אביו ועל יפה שיפסיקו את קשריהם. כאשר דרישותיו לא נענו, החל עוקב אחר אביו, שנהג לבלות את רוב זמנו אצל דודה יפה. בדרך קבע היה עוקב אחרי האב, מתחבא מאחורי החלון חסר הזכוכית בדירתה של יפה. לא אחת התפרץ פנימה. באחת הפעמים, לרברי עדים, הופיע עם פגיון, רצה להתנפל על יפה, ש' היתה על המרפסת. פואד לא היה אותו זמן בבית, ואברהם, הכניס במהירות את יפה פנימה, וסגר את הדלת.

סבך היחסים הלא-נורמלי החל נתון או-תותיו. יפה החלה פוחדת. היא לחצה על פואד שיעזוב אותה ויחזור לאשתו. הוא סירב, טען שהוא אוהב רק אותה: "אני מוכן בכל רגע להתגרש מאשתי ולעבור לכאן ולהתחתן איתך. מה אני אעשה?" באחת ההזדמנויות נעתר להפצרותיה, הר-דיע שהוא חוזר לאשתו - בתנאי שה-15,000 ל"י המגיעות לילדה כפיצויי התא-נה, תועברנה לידיו. יפה הסכימה והשניים ערכו הסכם על כך.

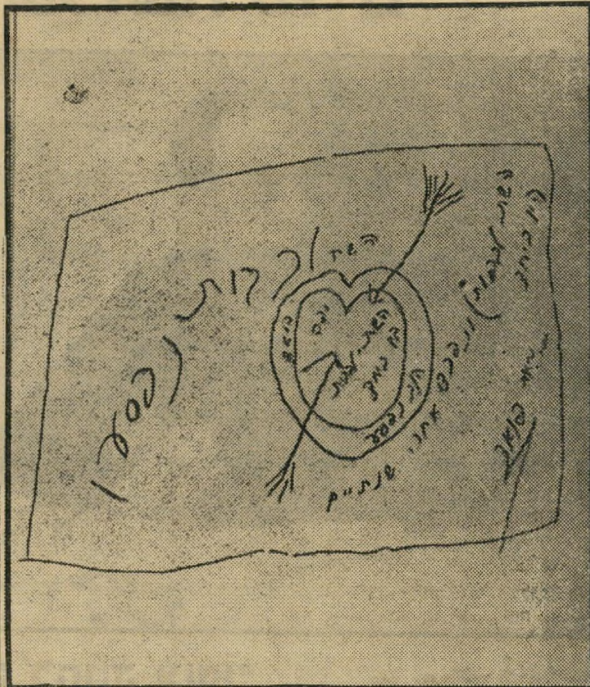
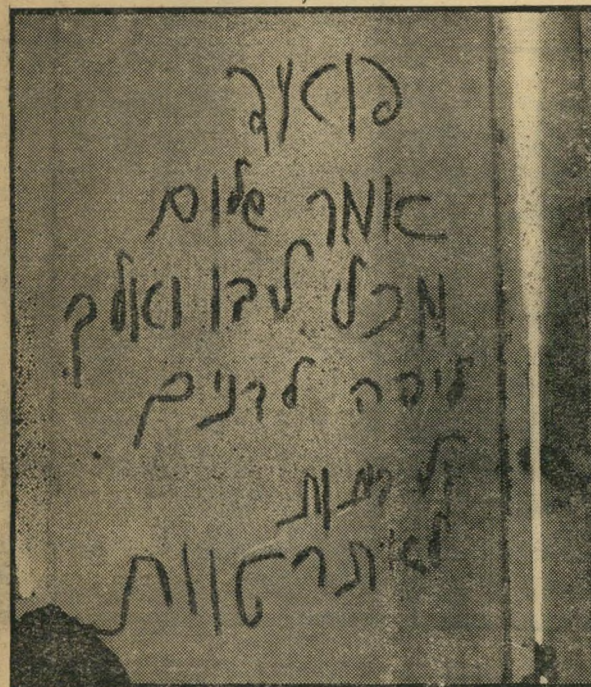
פואד עזב את הבית, השאיר הודעות פרידה דרמטיות על הקיר, אך לא עברו שעות, והוא חזר והודיע ליפה שאיננו יכול להיות בלעדיה.



כך הם גרים שתיים מבנותיה של יפה במיטתן. העוני המזעזע זועק מכל פינות הדירה. ליד מיטת הילדות, שולחן מטבח עם שרידי מזון. על שולחן זה מכינים את הארוחות. כל שלוש הילדות ישנות באותה מיטה עצמה.

ביום שימחה

למפיה יפה כהן כפי שצולמה ב-שמחה משפחתית. מסודקת, לבושה נאה. אמרה לי, כדאי לך ללכת הביתה בכל זאת. או הלכתי הביתה. זה היה בשעה 12.30. בבוקר, ב-7.30, באה המשטרה להעיר אותי. הייתי בטוח שנה עניין של הוצאה-לפועל. למה שיש לי הר-בה חובות. אני צריך לפרנס שתי משפחות: המשפחה שלי מקבלת מלישכת-הסעד ב-קריית-אוזנו 450 לירות לחודש. אני בעצמי לא יכול לעבוד. הבטיחו לי עסק ולא נתנו. יפה יש לה 340 לירות לחודש ממשרד-הסעד וגם מזונות מהבעל שלה. לפני ש' היכרנו, היא היתה עובדת במשק-בית. מאז שהיכרנו, היא כבר לא עובדת. כשהשוטרים אמרו לי שיפה התאבדה, לא ידעתי מה איתי, לא תיארת לי לעצמי שיה יכול להיות. אני כל כך אהבתי אהבתי אותה.



אלה היו היחסים והמתחים העצומים בין ארבע הנפשות הפועלות ביום ה-ראשון שעבר - היום שלפני ליל ה-התאבדות.

ביום הראשון הגיע שאול שוב, איים על אביו ועל יפה. פואד כנראה נשכר הודיע ליפה שיתאבד.

יפה נבהלה. היא היתה בטוחה שאם פואד יתאבד, יאשימו אותה במותו - וירצחו אותה. היא הודיעה לפואד שהיא גם כן תתאבד.

בארבע אחר הצהריים יצאו יפה, פואד, אברהם, והילדות ליפו לרח' 60 - על-מנת לקנות סמים. הילדות ידעו על מטרת ה-טיול. מספרת זהבה:

"הם רבו שם עם האיש. הדוד פואד רצה שישה כדורים ב-45 ל"י, והאיש המוכר רצה לתת רק חמישה. הם רבו הרבה. אחר כך זה נסענו לתחנה מרכזית, ומשם נסענו ל-מוסד שבו לומדים שני האחים שלי. היינו שם לא הרבה זמן. אמא נתנה להם נשיקות ונפרדנו. משם עוד פעם נסענו לתחנה מר-כית. אמא אמרה לפואד שעליה לנסוע ה-ביתה, והם קבעו להיפגש בגן ברמת-גן, ב-שעה 10 כלילה.

"באנו לגן ב-10 כלילה, אבל חיכינו ו-חיכינו עד 11 והדוד פואד לא בא. אז הלכנו כולנו ברגל הביתה מרמת-גן עד לדירה שלנו בפרדס-כץ."

בתמונה זו ומימין, הודעות שהשאיר פואד על הקיר: "פואד אמר שלום מכל ליבו והלך. ליפה, להתראות." זו לשון הודעתו האחרונה של פואד לבנים ולבנות -

הכרזת אהבה כתובת על הקיר: "הלבבות נפצעו (נפסו), פואד יפה, שתי הלבבות הם ביחד, שתי הלבבות נפרדו אחרי שנתיים. פואד." והכל בתוך מסגרת.

* (זאת הסיבה שבגללה ישנו הילדות כל-כך מאוחר למחרת בבוקר והיה חשש ש' (סוממו).